

No. 29.

— Kristiania den 18 Juli 1868. —

3de Hærg.

Inndhold:

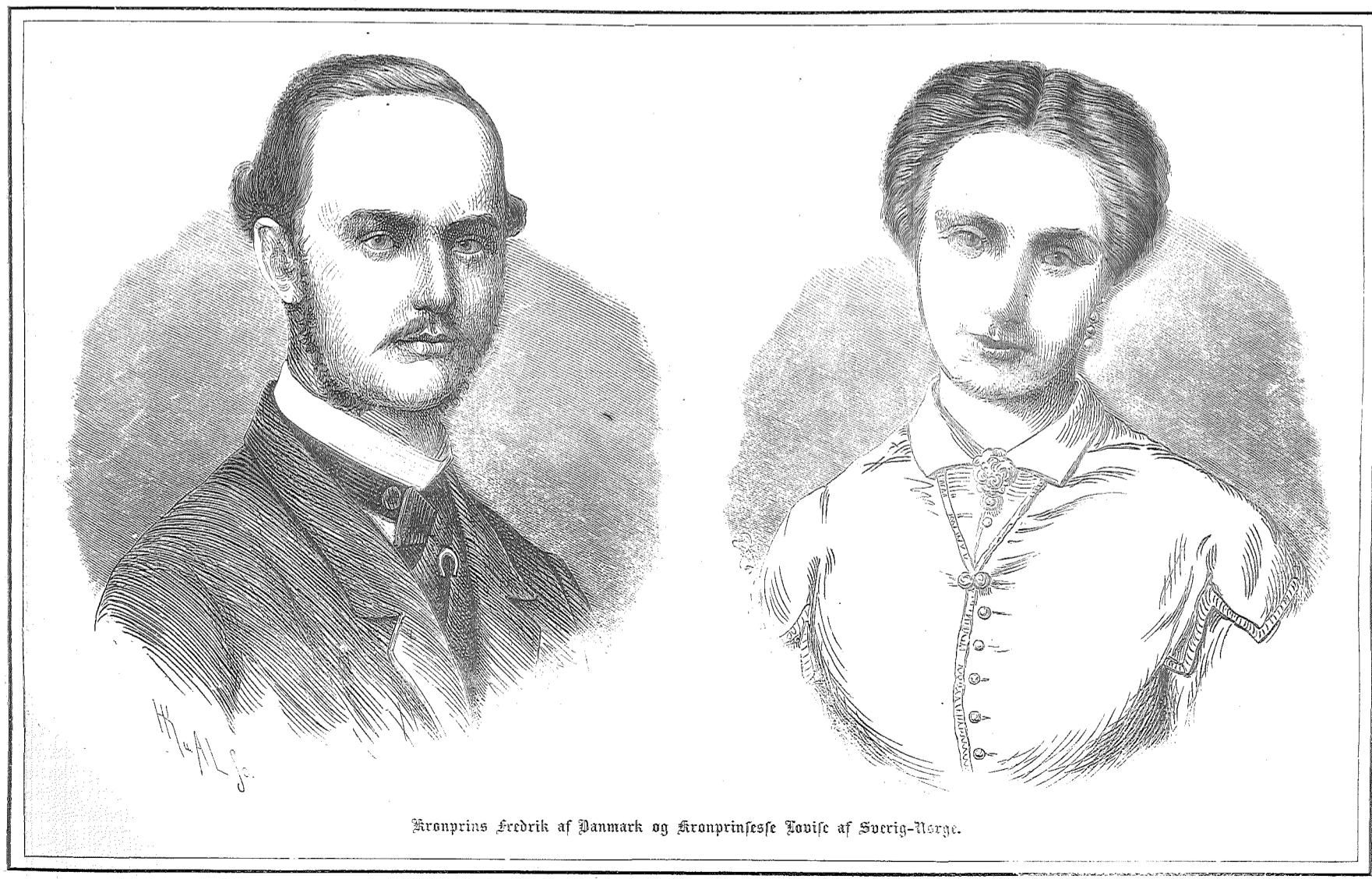
Kronprins Fredrik af Danmark og Kronprinsesse Lovise af Sverig-Norge (med Portrætter). — Ludvig og Anne Marie. — Økonomi og Statistik. — Kristiania. — Ole Bulls Gjendom Valestrand (med Billeder). — De sidste Begivenheder. — Nyheder. — Lidt af hvert.

af Danmark er født den 3de Juni 1843, altsaa 25 Aar gammel. Han blev farvelig opdraget, da hans Fader Prins Christians Kaar var alt Andet end glimrende; han gif i Bredgadens Borgerdydskole den Dag, hans Fader blev af Rigsdagen faaret til Arveprins af Danmark. Hans videre Opdragelse var omhyggelig og streng, og skal i hver Henseende have haaret gode Frugter; thi den unge Mand roses af dem, der staar ham nær, for at have en jevn, retskaffen Tænkemaade, godt Hjertelag og vaagen Sans for Tingene omkring sig. Han er den mest begavede af

disse Børn, ifølge Lærernes enstemmige Vidnesbyrd, og han er inderlig afholdt af dem, han har sluttet sig til, hvilket ikke er Mange. At vor Konges Datter i ham faar en brav Ugteherre synes udenfor Trivl.

Lovise Josephine Eugenie, Kronprinsesse til Norge og Sverige, er født 31te Oktober 1851, altsaa nu 16 i sit 17de Aar. Af sin udmærkede, fromme Moder er hun ledet frem til nu. Hun omtales med stor Hengivenhed af deres fælles Omgivelser.

Om dette Parti mellem Broderlandets Kron-

Kronprins Fredrik af Danmark og Kronprinsesse Lovise af Sverig-Norge.

prins og vor Kronprinsesse kan man i Ordets egenlige Forstand sige, at det var bestemt fra Buggen af. Der blev endog, dengang begge endnu var Børn, frevet af Kronprinsens Onkel, Baron Bliren-Jinecke, i hans Bog „Skandinavismen praktisk,” at Rigernes Forening bedst kunde naas, naar disse to Unge engang blev forened, og Kronerne samlede hos deres ældste Søn. Men om dette skulde ske, maatte (naar Rigerne selv gav sit Samtykke, hvorom i et saadant Tilfælde ikke kan levnes Trov; thi den stærkeste Antiskandinav vedde ikke at tage det Ansvar paa sig at sige Nej til Norden's Forening, naar Lejligheden gav ham den Pligt at beslutte derover) — Prins Øskar træde tilbage. Denne Fyrste har ogsaa ved mange Lejligheder vist sig som en overmaade varm Skandinav. Fordi her dog staar en Mulighed aaben, og fordi der ikke synes at være nogen anden, samler der sig en egen spændende Interesse om denne Forbindelse. Ogsaa uden hin Undsigt er den velkommen som den mest høvelige for Norden's Kongefamiljer, hvilke den nojere vil forene. Det maa ogsaa være en stor Glæde for Brudens Forældre, hvis eneste Barn hun er, at hun lever i deres Nærhed, hos et Broderfolk, hvor hun vil blive elsket.

De to Unge følges nu med gode Forhaabninger. Begivenheden samler Folkene med Forældre og Søgt og Venner paa begge Sider i varme Ønsker for det Forehavende, som indleder højere Ansvar i deres Liv og løfter deres Tanker mod Fremtiden.

Ludvig og Anne Marie.

(Oversat og bearbejdet efter Melchior Meyer).

(Forts. fra No. 28).

Efter en varm Marsch kom Ludvig ind paa Gaarden hos sin Søskendebarne. Han kjæmpede mod den Undseelse, som vilde tage ham, og traadte hjæk at se til, men alligevel undselig som den, der søger Tjeneste, ind i Stuen. Bonden, en mager, men kraftig, folbrænt Mand med græsprængt Haar var alene der og svarte paa den Kommandens Hjælp med det Raab: „Se, der er jo Ludvig! Hvad fører dig til os?“ Idet hans Øjne faldt paa Bysten, tilføjede han: „Kommer du med Noget til mig?“ „Det er ikke saa frit,“ svarte Ludvig: „J har jo Brug for en Tjenestegut?“ — „Ja vel! Kan du skaffe mig en?“ — „Ja, jeg ved en.“ — „Nu?“ — „Mig selv.“ — „Dig? Lad nu være med at drive Løjer!“ „Det er ingen Løjer, Frænde, men mit ramme Alvor.“ Derpaa fortalte han ham hele Historien.

Omkring Smedbondens Mund (saa kaldte man Manden paa Gaarden) spillede et veltilsreds, spottende Smil. Han var ofte blevet ydmyget af Storbondens overlegne Besen, — og at faa denne stolte Mands Søn som Tjenester i sit Hus og ved given Lejlighed engang, saa Folk hørte paa det, at kunne fortælle Storbonden, hvorledes Sønnen skiffede sig, var for ham en kostelig Tanke. Han besluttede at tage Ludvig i Tjeneste. Han sagde ogsaa sig selv: „Tager jeg ham ikke, saa kan det hende, at han gaar til Augsburg for at tage Tjeneste som Gaardsgut eller lader sig hæverve til Soldat eller drager et andet Sted ud i Verden, saa vi tilfældt slet ikke finder ham igjen. Men hos mig lever han i Nærheden og kan snarere bringes til Fornuft igjen.“

„Ej, ej!“ udraabte han om sider, idet han fornøjte ryftede paa Hovedet; „det var da snurrigt Spil! — Naa ja,“ vedblev han om en Stund, og efterat have lagt sin Plan, „naar du endelig vil have det saa, kan jeg ikke have Noget imod det. Du skal faa blive min Tjenestegut og faa saa stor Løn, som den forrige havde. Men en Ting vil jeg sige dig; jeg fører dig ikke paa Moro. Jeg har Brug for en Gut, som arbejder ordentligt og ikke vil have noget fremfor de Andre.“ — Ludvig svarte lidt hvast: „Jeg arbejder som en anden og forlanger ikke Andet end det, som mig tilkommer.“ — „Nu, paa den Betingelse er Sagen grej.“

Mifkel, Smedbondens ørste Søn, der omrent var jernaldrende med Ludvig, kom ind i Stuen og hilste overrasket og venligt paa sin Frænde. „Hvad figer du til det,“ sagde den Gamle munter til ham, „at Ludvig skal blive Gaardsgutten vor?“ — „Aa, det er ikke sandt.“ svarte Mifkel vantro. Den Gamle forklarte ham Sagen, og Husets Søn saa med et undrende Smil paa den nye Gut. Han for ud i Kjøkkenet for at meddele Nyheden til sin Søster Malene, som stelte Huset, siden Konen var død. Da Malene kom ind i Stuen med Eftermiddagskaffen, nikkede hun bagover og med noget fortruffen Mund til sin Frænde; hun kunde ikke skjonne sig paa en Gut, som var i stand til at nedværdige sig saaledes for en simpel Tentes Skyld. Den Gamle sagde prøvende til Ludvig: „Set dig hid til os; idag kan du endnu faa drifte Røffe med os. Men siden —.“ „Jeg figer saa mange Taf,“ svarte Ludvig rælt, „jeg er tørt, og da smager Vand bedre.“ „Ja, det kan du skaffe dig selv derude ved Brønden,“ sagde den Gamle og morede sig over Guttens Jælsomhed, „og drif saa meget du hører.“ Familien satte sig til Røffebordet inde i „Kammerset.“ Ludvig gif ud af Stuen og hen til Brønden, hvor han draf en god Slurf og foresatte sig at holde ud som en Karl og med Taalmodighed høre alle de Beværligheder, som hans nye Stand naturligvis maatte paalægge ham.

To Dage efter betroede han en Skæppehandler et Brev til Anne Marie, hvori han berettede sin Kjærestes, hvad vi alt har hørt. Slutningen lod saa: „Det gaar noksaa godt her. Jeg maa arbejde dygtigt; men det liker jeg godt. Bliv du mig tro, ligesom jeg dig, saa vil nok Alt hvad der er sket, blive til Lykke baade for dig og mig.“

Anne Maries Følelser var forunderligt blandede. Den standhaftige Trofak, som Ludvig viste, glædede og rørte hende underligt; men den Tanke, at hun skulde vært Skyld i en saadan Familjes Uenighed, laa hende tungt paa Hjerte. Hun hengte sig dog i sin Skjægne og trøstede sig ved det Haab, at Himlen dog tilfældt vilde hjælpe to saa trofast elskende Hjerter ud af deres Nød.

I Landsbyen havde naturligvis Ludvigs Bortgang gjort stor Øpsigt, og hele de to følgende Dage blev der ikke talst om Andet i Husene og paa Marken, i Kroen og paa Gaden. Alle, som havde Noget imod Storbondens Familie eller var misundelige paa dem, gottede sig hjerteligt og sorgede for, at Historien kom ud iblandt Folk, naturligvis med behørige Tilsetninger.

Bor forlorne Søns Taalmodighed blev stillet paa en haard Prøve, da Landbrugets mæssommelige og for ham ydmygende Arbejder rykkede ind paa ham, det ene efter det andet. Han havde rigtignok lært alt Landmandsarbejde; men de behværlige og urenlige havde han altid overladt til Gutterne, og for den Møje, som de øvrige Arbejder førte med, var Mors Kjælededige altid blevet holdt rigelig skadesløs. Nu maatte han ikke alene finde sig i ethvert Slags Arbejde, men maatte ogsaa paa Grund af sin ejendommelige Stilling og sit Løfte forrette dem med særdeles Flid og Ufortrødenhed og foregaa de andre Gutter med et godt Eksempel.

Dette var imidlertid endnu ikke det Værste. Som Gaardsgut stod han under Befaling af Bonnen, begge hans Børn og paa en vis Maade ogsaa under Husbondskarlen. Dybt i Menneskets Natur ligger den lidet rosværdige Drift at certe den Godmodige, misbruge den Hjælpeløse og give den, der har lidt Skade, en Smule Spot paa Kjøbet. Husbondskarlen, saalidt som Mifkel og Malene, kunde lade dette være, og Ludvig havde undertiden al sin Selvbeherskelse behov.

Den Måd, Ludvig fik, stod ikke i Forhold til de Arbejder, han maatte udføre. I Smedbondens Hus, som ingenlunde udmarkede sig ved Rundhaandethed, fik Tjenestefolkene Basvelling, flet tilberedte Grønsager og næsten bestandig grov Grød og salt Kjød og Fleks, som kunde være bra nok, naar det ikke var saa gammelt. De Andre, som ikke var bedre vante, flugte slige dejlige Retter med Graadighed; men Gaardmandsønnen maatte gjøre Bold paa sig selv for at faa dem ned. Da hans Mor var ualmindelig flink i alkens Madlavning, var han mere forvænt end Andre af hans Stand: Kjødsuppe, godt Dæ-

fjød, velsmagende Grønsager, Æg paa forskellige Maader og paa Højtidsdage Steg, var det, han var vant til at nyde. Nu maatte han svælge den simple Røft og samtidig se, hvorledes Malene bar de gode Sager, som hans Mor saa mangen Gang med opmuntrende Ord havde sat for ham, ind i „Kammerset,“ hvor de blev fortærede under munter Samtale.

I den første Tid udholdt han alle disse Urimeligheder med stor Standhaftighed. Hans Trods holdt ham oppe, og han tænkte virkelig som hin Gut, der af Mangl paa Banter frøs Hingrene af sig: „Det er rigtig tilpas for min Far, hvorfor har han jaget mig ud af Huset?“ Men meget mere styrkedes og løftedes han dog af sin Kjærlighed. Tanken om, hvor mandigt han bevarede sin Trofak, og hvor meget han udholdt for den Elskedes Skyld, fik Gjenlyd i et Brev fra Anne Marie, som gjorde ham lykkelig for lang Tid. Men jo længere Tiden fæld, des mere blev det at holde ud. Saaledes var det ham en egen Ydmygelse, at Tjenestepigerne snart begyndte at gjøre Kur til ham. Den ældste af dem, en noksaa væller Tente, mente, at hun nof ogsaa kunde være ligesaa god som en Tømmermandsdatter, og sendte den sorgmodige unge Mand søde, deltagende Blifte; men da han ikke besvarede dem efter Ønske, erklærede hun ham for en stor Nar og blev saa meget mere næbbet mod ham. Ikke stort bedre gif det med de andre unge Folk i Landsbyen. I Begyndelsen havde hans Optreden som Tjenestegut givet Lejlighed til en Mængde Folkesnak; men lidt efter lidt vennede man sig til hans Stilling, og tilslut forekom det ham, som om Folk fandt den ganske i sin Orden. Dette ørgrede og krænede ham allermest. Dygtig træt af Dagens Møje, søgte han tidlig til Sengen, hvis Renlighed han tidligere nok skulde have havt Adskilligt at udsette paa, og om han ikke drømte godt, saasov han i det Mindste godt.

Da han efter fire Ugers Forløb tog sig selv og sin Tilstand i Øjesyn, fandt han Pengepungen tom, den ene Dragt, han havde taget med sig, udslidt, sine Hænder meget mere trællede og sit Ansigt mere solbrændt end før. Han maatte sige til sig selv, at det dog ikke var saa grej en Sag at bryde med sine Forældre og uden deres Hjælp ernære sig af sine Hænders Arbejde.

Længselen efter at se Anne Marie var imidlertid blevet større og større. Tilfældt kunde han ikke længere modstå den, men skrev en lidet Lap, hvori han bad Anne Marie om næste Søndag omkring Kl. fire at komme til en Lyshave ved Nørblingen udenfor Reimlingerport; han maatte se hende engang igjen og faa tale med hende. Derpaa gif han til Husbonden og bad ham om halvanden Species paa sin Løn. Smedbonden nyttede Lejligheden til at give den Paaskrift, at han dog havde skilt sig bedre ved det, end han fra Begyndelsen af havde troet, og naar han bare kunde venne sig af med at gaa i Tanke, saa vilde han med Tiden blive en upaafslagelig Tjenestegut. Ludvig, som ikke brod sig Noget om denne Tale, følte en usædvanlig Tilfredshed, da han holdt de Penge, han selv havde tjent, i sin Haand, og hans Mod steget betydeligt. Han besluttede at bruge den halve Species til at udbedre sine Klæder med; men med Resten vilde han, om det blev nødvendigt, trætere sin Elskede ligesom før.

I Storbondens Hus gif imidlertid det gamle Liv sin jævne Gang uden Ludvig. Sladderet i Landsbyen, Folks Forundring, Formodninger og Fordrejninger om denne Sag havde givet sig lidt. Storbonden havde ogsaa sørget for, at han for sin Person fik være i Fred, idet han havde affædiget et Par nysgjerrige Spørgere paa en saadan Maade, at de blev staaende og se efter ham, ganske forbausede over hans Grovhed. Forvrigt havde han etter antaget det værdige, rolige Undsænde, som altid udmarkede ham, og kun et endnu dybere Alvor og en vis Glædeløshed i hans Ansigtstræf tydede paa, hvad der var sket. Højingen gav ham Andet at tænke paa, og da han til fuldt op i Laden, blev han endog lidt muntrere af sig.

I den rolige Tid, som fulgte ovenpaa Højingen, trædte imidlertid Alt sammen desto tydeligere frem. Den Tanke trængte altid stærkere og stærkere op i hans Sjæl, at Anne Marie havde forløftet hans Søn. Havde det været for nogle Hundrede Aar siden, skulde han kæmpe gjerne

have erklæret Jenten for en Hex og anlagt Proces mod hende; nu troede han i det Mindste, at hun havde brugt, hvad der stod til hendes Raadighed for at daare hans godmodige Ludvig. Dette syntes ogsaa de hemmelige Sammenkomster, som Moderen havde fortalt ham om, at tyde hen til. Da han meddelte Konen disse Tanker, fuldte hun velse Skylden bort fra Sønnen og over paa Jenten. „Saaledes er det ganske vist gaat til“, sagde hun. „Jenten ter sig rigtignok, som om hun skulde være den Bedste og Frommeste i Landsbyen; men det stille Vand har den dybe Bund. Slige Forførerker er netop de værste, og det maatte en saadan til for at faa Ludvig paa Afveje!“ Disse Ting sagde man snart til gode Bekjendte, og inden to Dage var det almindelig Snak i hele Landsbyen.

Anne Marie havde siden den Dag, da hun havde modtaget og besvaret Ludvigs Brev, fremdeles levet stille og gjort sin daglige Gjerning. Men nu fortalte Regine hende, at man i Byen kaldte hende en Forførerke, som havde fisket efter en rig Mand og var Skyld i hele Ulykken. Hun blev jo først baade harm og rød; men hun fattede sig snart og sagde sorgmodig: „Stafels Folk! Naar de, saa brave Folk som de er, kan udtaenke Sligt om mig, maa deres Smerte være stor.“ Og fra nu af fulgte hun mange Tanker, som førte til følgende Skridt.

Presten i Landsbyen, en Mand med baade Forstand og Hjerte, havde med Deltagelse fulgt hele denne Begivenhed, men roligt holdt sig tilbage for at lede Sagen til det Bedste. En Morgen, som han netop sad og overvejede disse Ting, bankede det paa Døren til hans lyse, venlige Studekammer i øverste Stokovrk. „Kom ind!“ — Det var Anne Marie. Hun saa medtaget ud, som om hun havde sovet lidet og havde hant mange pinlige Tanker; men over hendes hele Øjenlaa en Ro, saadan som den, man kun finder hos En, der har fattet sin Beslutning. Efterat hun med yndigt Alvor havde nejet for Presten og hilft ham Godmorgen, sagde hun: „Jeg havde Noget at tale med Dem om, Hr. Pastor, hvis jeg ikke kommer til Uejlighed.“ — Den gamle Mand svarede venlig: „Nej, mit Barn; fortæl mig, hvad der ligger dig paa Hjerte!“

Anne Marie, som ved alt det, hun havde hjempet og lidt, var kommet over den Blyhed, som i Almindelighed findes hos unge Piger, begyndte, idet hun rødmrede ganske svagt: „De ved nok, Hr. Pastor, hvad der har gaat for sig hos Storbonden, og hvorledes jeg derved er kommet i Folgemunde. Og nu har jeg i disse Dage hørt, at de figer hos Storbondens, at jeg alene er Skyld i Alt, og at jeg har forført Ludvig.“ — „Hr. Pastor!“ sagde hun, idet hendes Stemme blev stærkere, og en kraftigere Rødme spredte sig over hendes Kinder, „jeg kan falde Gud til Bidne paa, at dette ikke er sandt! Vi har begge to fra Først af gjerne set hinanden, og — ja, De ved jo nok, hvordan det gaar, naar Du gjerne ser hinanden, og et Menneske blir En det Kjæreste i Verden“.

Økonomi og Statistik.

Hvad Norge kjøber af Udlænding.

Et Land er som en Husholdning, det maa have Varer fra Butikkerne, fra Torvet og fra Bryggerne, mange Sorter og mange Priser er der, og mangeforts hentes der fra. Ved første Tanker fulgte man tro, det hele Land havde mere Brug for Varer til alslags Arbejde, mens en enkelt Husholdning ligesom tog mere til Mad og Drikke. Men det er fejstekst, et Land bestaar jo af Husholdninger, og Forholdet maa være ens hos begge; og sammenligner man vort Land med andre, saa skal man nok finde, at vi maa hente langt mere Husholdningshager fra Udlænding, end rimeligt kan synes ved første Øjekast. Sagen er den, at vort Agerbrug giver forholdsvis lidet Korn, og Resten maa faaes fra Udlænding.

Ord og Forklaringen herom kan være bra nok; men Tal er tydeligere i dette Stykke. Og idet vi nu opstille de største Betalingssummer for de indførte Varer i 1866, saa kan vi til videre Oplysning føre Toldpengene til for disse indførte Varer.

Varer.	Varernes Værdi.	Toldens Vælp.
Korn	6,091,692 Spd.	309,735 Spd.
Manufakturvarer . . .	3,604,430 —	419,464 —
Spindestoffe og Affald . .	2,037,210 —	7 —
Kaffe og The	1,789,655 —	504,381 —
Skibe	1,215,120 —	—
Mad af Dyr	1,213,747 —	24,995 —
Metalvarer	1,184,562 —	47,956 —
Sukker, Sirup og Honning . .	1,169,429 —	489,577 —
Raa Metaller	852,235 —	59 —
Tobak og Snus . . .	789,630 —	275,763 —
Hår, Skind, Horn og Varer deraf osv. . .	779,142 —	42,212 —
Stenkul	695,827 —	—
Mineral og Mineralvarer . .	548,930 —	57,606 —
Spiritusøja og Drikke . .	542,033 —	240,294 —
Olie, Fedt, Lim osv. .	539,260 —	63,511 —
Salt	537,354 —	100,144 —
Spundne Varer . . .	481,449 —	32,445 —
Mastiner, Vogne osv. .	416,253 —	14,984 —
Andre Plantestoffe end Træ . .	406,621 —	7,376 —
Træ og Trævarer . . .	382,763 —	12,430 —
Frugt, Grønt o. L. . .	346,361 —	71,382 —
Farvestoffe	288,526 —	10,791 —
Andre Kolonialvarer end for nævnt	156,636 —	45,485 —
Papir og Pap	134,278 —	18,139 —
Levende Dyr	69,354 —	183 —

Tilsammen 26,289,135 Spd. 2,788,929 Spd.

Men denne Tabel kan gjøres bedre oversigtslig ved at omgjøre Venævnelserne paa Varerne, saa de enkelte Slags Forhåndsheder sættes ind under et almindelig Navn. F. Ex. sætte „Emner til Mad og Drikke“ istedetfor Korn, Mad af Dyr, Sukker, Honning, Kaffe osv.; sætte „Emner til Klæder og Sko“ istedetfor de opregnede Varer, og saa videre bortover. Kun maa merkes, at Venævnelser nedunder indebefatter noget forskellige Varer, saaledes findes lugtende Vand under Venævnelserne Olje, Lys, Fedt; men flere Ting skal senere forklares lidt nærmere.

Denne kortere Tabel ser sig ud:

Værdi.	Told.
Mad og Drikke . . .	10,806,556 Spd.
Til Klæder, Sko o. L.	1,568,982 Spd.
Til Mastiner, Redskaber o. L.	6,902,231 —
Til Belysning, Oppvarming, Oljer, Fedt, Lak, Lim o. L.	494,138 —
Til Belysning, Oppvarming, Oljer, Fedt, Lak, Lim o. L.	2,453,050 —
Til Belysning, Oppvarming, Oljer, Fedt, Lak, Lim o. L.	62,999 —
Skibe	1,235,087 —
Aryderier, Salt, Frugt o. L.	1,215,120 —
Aryderier, Salt, Frugt o. L.	207,011 —
Tobak og Snus . . .	789,630 —
Til Stentrøj, Glas, Teglsten o. L.	275,763 —
Til Stentrøj, Glas, Teglsten o. L.	548,930 —
Køegfoder, Bast, Korf o. L.	57,606 —
Tor Snedkeri, Bøkkeri, Træfjørel, Møbler o. L.	406,621 —
Til Snedkeri, Bøkkeri, Træfjørel, Møbler o. L.	7,376 —
Farvestof	382,763 —
Pap, Papir og Småting deraf . . .	12,430 —
Pap, Papir og Småting deraf . . .	288,526 —
Pap, Papir og Småting deraf . . .	10,791 —
Pap, Papir og Småting deraf . . .	134,278 —
Pap, Papir og Småting deraf . . .	18,139 —
Levende Dyr	69,354 —
Levende Dyr	183 —

Tilsammen 26,289,135 Spd. 2,788,929 Spd.

Som man kan se, maa vi kjøbe særlig meget Mad og Drikke samtidig Ting til at krydre, såde, salte og syre Mad og Drikke med; dertilgaard 11, 12 Millioner. Men kun Halvparten saameget eller henved 7 Millionergaard til Emner til Klæder, Sko og lignende Forhåndsheder. Manglende vi Skog, vilde vel Bedpengene være store; thi bare til Stenkulgaard en 700,000 Spd.; men til alslags Oljer, Tjære, Lim, Lak, Harpikgaard der (sammen med Stenkul) dog over 1 1/4 Millioner Spd., hvorfra - næst Stenkul - Belysningen kræver mest. Under „Stentrøj, Glas, Teglsten o. L.“gaard nu ogsaa mange Slags Ting, saaledes Tobaksprisbøveder (8,000 Spd.), Spejle (over 8,000 Spd.), Perler (4,000 Spd.) og slige Ting. Under „Køegfoder osv.“gaard ogsaa højt forskellige Ting, saaledes Kanariefrø for 1,478 Spd. mens Hampe- og Linfrø kjøbes for 247,000 Spd. Under „Tor Snedkeri, B., Træfjørel, M. o. L.“er indtaget Frysstoffer for 3,000 Spd., Træ-Pibe-hoveder og Træ-Pibergr 7,200 Spd. og — tænk 7,483 Spd. i Skoplugger og Skopinder, samt 3,373 Spd. i Spadsførstolle. — Blandt Farvestoffer er der ogsaa 1,483 Spd. til Kolor på Brændevin; og blandt de levende Dyr er 6,700 Spw for 27,000 Spd.

Saa fara vi se lidt paa Tolden. Den falder tyngst paa Fattigmands høje der; men der er mere Snak end Sandt deri, efterom det jo er Arbejdsherrerne, der maa betale i Forhold til Priserne paa virkelige Forhåndsheder, og Priserne igjen afhænger af Tolden. En ganske anden Sag er det, at vi ved høje Told, høje Arbejdsspriser og dyrt betalte Forhåndsheder ikke kan hamle op med de

billedrigere levende Folk i Udlændet, - og paa dette er det, at Storthinget efterhaanden søger at rette. Som Tolden nu er, falder den, som man kan se i første Tabel, tyngst paa Driftevarer og fremfor alt paa Brændevin og Vin, og deri ligger god Mening; saa er Tolden temmelig høje paa Tobak og Snus, deri er ogsaa god Mening, sjældent Brændfolket slipper vel let. Ogsaa paa Sukker, Sirup og Honning er der til sammen en temmelig høje Told, og ligende er Tilstedet med Kaffe og The. Til sammen udgjør de her nævnte 5 Poste en Told af 1 1/2 Millioner Spd. eller mellem Halvparten og 3/5 af hele Tolden. De 300,000 Spd. i Told paa Korn kunde gjerne føges mindst lidt, og ligesaa de 100,000 Spd. paa Salt; men saa maa man til Modsetning tenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldfrit, at Stenkul, raa Metaller har ingen, og mange Slags Emner af Planterne ingen eller lidt Told. — Tanken i hele Tolden er den at føge at faa den samlet paa disse Ting, der er let og sikre at beskatte uden at gjøre Levemaaden i Landet tyngere, end vi kan klare os ifølge Medsetningtenke paa, at alt Spindestof til Klæder er toldf

og Fru Thoresen prøve at finde sig i, at de ikke findes hos Eriksen og Poulsen.

Tilsældigt kan det heller ikke være, at Christoffer Fanøn er udeladt, eller at den frugtbareste danske Digter M. Goldschmidt og den netop af Ungdommen saa elskede Chr. Richardt ikke er nævnt eller nyttet; thi der maatte ligefrem Mod til at lade være at tage dem med, — saa stillet er de ved Sprog og Land til at belse Stov bort i en Skole.

Her er vi ligesed Bogens dulgte Haand, den, som hemmeligt holder Traadene. Bogen, den norske Lærebog for Børn, er nemlig et lidet Partistrik! Ikke alene derved at den er udgaat af en indsnevret Smagskreds og følgeelig er smaalig partisk, men den prøver virkelig — i al Uførlighed — det Samme som et lidet travelt Parti herinde, nemlig at vende op og ned paa Forestillingerne om det, der skal være folkeligt og bære Flaget. Allerede paa Bogens Titelblad melder os et Billedet af J. S. Welhaven. Bidere frem finder vi, at Welhaven har givet de fleste Bidrag, hans Lovtale læses i kraftige Udtryk, og i en Udførighed som den, hvormed Holberg og Dohlelschläger og Wergeland behandles. Han kaldes ogsaa en af vores mest „folkelige“ Forfattere. Da nu hans Billedet er Bogens eneste, og, som sagt, staar paa Titelbladet, skal dette naturligvis betyde, at i ham samles alle Literaturens Straaler, han er den rette Centralmagt. Hertil er at svare, at Digeren Welhaven — om hans store Fortjeneste siden — har ikke brudt nye Baner, ej heller samlet det Gamle for sidste Gang og stort. Det første blev gjort ved hans Side af en Mægtigere!), og det Andet maatte ifølge Sagens Natur samtidig gjøres spærrer i Danmark, og blev ogsaa gjort. Det er saa langt ifra, at Welhaven har nogen Centralstilling, at han hvertimod har en Saerstilling; Alt, han har freget og talt i Prosa og Vers bører dersor et Saerpæg, d. v. s. dets Ejendommelighed er ikke den brede, som lyser Andres Evner og derved i Tanke som Sprog bliver en sydende Kraft i Literaturen. Heller ikke har nogensinde i nogen Literatur det overvejende Aandfulde været Centralmagt, men Sermagt; det har forholdt sig til den stædige Dag som det Karpe Stresslys. Vi ved ogsaa, at det, som syder det Aandfulde, ikke er den samlede Enkeltmagt, men netop Stykker af Kæster, som bryder sig spillende. Welhaven er ligemeget Kritiker som Lyriker, Kunstdommer som Kunstner, og han er det — hvilket er Hovedsagen — samtidigt i det Samme. Dette har hindret ham i at være og vil altid hindre ham i at blive folkelig; thi skal et saa misbrugt Ord ikke snart blive til det rene Mundsvejr, saa maa det Folkelige — blandt andre Egenskaber — have den at kunne ses af Mand og Kvinder, Gammel og Ung, Lerd og Ulard paa en Gang, om ogsaa i forståeligt Forhold. Men forat have denne de Tuisunders Forstaelse, kan det ikke være skiftende Udslag at sammenatte Kæster, men maa være samlet Virkning af hele og samlede. Hvis de Par øpperlige folkelige Sagn, (som „Dyre Baa“) af Welhaven ikke især styrtes hans Kunst, men var rundet af rige oprindelige Kilder, saa var der kommet stort og stadtigt Eftervælv; men det kom ikke. Hans Romancer, hans Naturstænderinger er altfor sammensat, meddæmmende, er altfor udstyret og fordoblet af Tankepil og flagrende Lys, og formegent opfattet fra Salonenens Standpunkt, til at kunne virke stort i det Store. Selve Lærebogen leverer mange Exemplarer herpaa, — og Tingene er i sig selv saa tydelig, at vi, naar vi engang faar en Kritik — ak, det bliver længe til! — vil undre os over, at en Udklaring som denne nogensinde har været nødvendig. Med Smil vil vi se tilbage paa, at en Lærebog for Børn paa 10, 15 År har troet at burde hente de fleste Stykker hos Welhaven. Welhaven, som Evnernes Art netop trang til til fortinsvis at henvede sig til sin Tids Dannelsse, i hvilken han ogsaa har taget et Tag saa stort, at hans skriftlige Efterladenskaber ikke kan bære frem fuldt Begreb derom! Welhaven har sin egen Plads, han trenger ikke Andres.

Dette om Forfatterforholdet til Tydning af dets gjen- nemgaaende Wilkaarlighed. Om Indholbet er at sage, at den „forud aafstukne Plan“, som „for Kundskabens Skyld“ har ført saameget Oversydigt og Maadeligt sammen, er kommet altfor meget paa Bildspor, naar den i en norsk Lærebog for Børn ogsaa har troet at burde sørge for Børnenes Kundskab i Mythologi og Historie. Mythen skal her kun gives som Exempel paa Fredenes Poesi; altsaa i sin oprindelige Versesform; eller den skal gives som Exempel paa den poetiske Brug, vi har gjort af den (Dohlelschläger). — Og Historiens store Handlinger og Mænd behøver ingen Forklaringer af Siegwart Petersen og Bernt Moe; kan de Digte, for hvis Skyld Forklaringen er givet, ikke selv forklare sig, saa er de daaelige, og hør ikke staa. — Hvad skal saa det til, at under Afdelingen „Blandede Stykker“ kommer alle de andre Afdelinger igjen?

* Hvis Billedet ogsaa Bogen burde have haaret.

De valgte Stykker er — med Undtagelse af dem, som Partisheden har fundet op eller „Planen“ har truet ind — paa nogle saa nær de samme, vi kender fra danske og norske Lærebøger (og Sangbøger). En ny Lærebog maa ogsaa bringe lidt nyt Kjendtskab; thi nye Tider har nye Synsmaader, som krever nye Bølg.

Samlingen følges af en litteraturhistorisk Forfatterfortegnelse; den er lejlighedsvis rigt; men følgende til nylige Prøve. Om Baggesen hedder det: „Baggesen var som Digter fuld af Bid, Lune . . .“. Hvad er saa Forfællen paa Bid og Lune? Et Blad længere hen hedder det ligeledes om Markus Monrad: „Udrustet med Bid og Lune —“. At bruge samme Ordtag om Baggesen og Markus Monrad, — er det Bid, eller er det Lune? Endvidere staar om Markus Monrad, at han „har vundet Naon som vor første Filosof,“ — en tweydig Ros, isandhed; thi vi har ingen Filosof. Af den Sort Karakteristik, som ikke er karakteristisk, yder det i disse smaa litteraturhistoriske Vidnesbyrd. Nu er det ganske vist vanskeligt at sage noget om en Mand i saa Linjer; men her gjelder det rigtignok, at enten Noget eller slet Intet. Om Henr. Wergeland staar: „Han var de fattiges og undertryktes Hjælp og Raadgiver, talte og digtede for Jydernes Adgang til Landet, stiftede Sognesbiblioteker, var Avisudgiver, men fremfor Alt havde Fædrelandets Vel ingen varmere Talsmand end ham.“ Det forhen Opregnede sigtede altsaa ikke til Fædrelandets Vel? Bjørnstjerne Bjørnson karakteriseres ved at alle hans Arbejder nævnes, — og saa glemmes et af de vigtigste. Om Vinje staar, at han bruger „Ivar Asens „Landsmaal,“ men ikke saa rent og regelbundet som denne.“ Enten betyder dette, at Landsmalet overhovedet er Ivar Asens, eller at Vinje bruger den Form deraf, som Ivar Asen har brugt. Begge Dele er vildledende. I en Avis kan den Sort Skris- og Hjælmesæføj tilgives, men i en Skolebog maa de være umulige.

Paa Grund af alt det, som her er oplyst, hør der altsaa protesteres mod denne Bog; den er et ensidigt, partisk Arbejde, der forvilder stedet for at vejleder; den er urettig i sin Plan, usikkert i mange Enkeltheder, og den er sjusket. Naar Skolestyrene godtjænder den, Lærere i Norsk hjælper den frem, saa viser dette bare, hvor sorgeligt det endnu staar til med Modersmalets Pleje i vores Skoler, hvad ogsaa ses af Frugterne i det Hele. Bedre bliver det naturligvis heller ikke, saalænge Skolens Plan er saadan som nu, saalænge Først kommer Sidst og Sidst først, saalænge Norsk er et forsigtigt, tilslidset Flag, og Lærerne deri uden selvstændig Forberedelse dertil. Der tages jo, som vi alle ved, Lærere ifølge, — nu en Seminarist „med et let Hoved“, nu en Theolog, som gaar ledig, nu en Filolog, der ligesaa godt kan tage „den Time“ som en anden. Men det er netop under slige Forhold, at en god norsk Lærebog bliver umulig, — og er slet til ubodelig Glæde.

Af skandinaviske Blades Indhold i sidste Uge. Fædrl. indeholder en længere Beskrivelse over den Fest, der den 4de og 5te fejredes i Aarhus i Anledning af enel (indtil 800) særdejdske Gjæsters Ankomst. Saerdeles gribende skal det have været at se hele denne fremmede Skare trænge sig sammen om Alteret Søndagsmorgen for at nyde det hellige Sakrament. Opruntrende var det for de under Trædommen sultende Slesvigere, at Terten den Dag netop forhættede Skabningens Befrielse fra Toldom. Om Eftermiddagen blev flere Taler holdt for Danmarks Fremtidshaab osv., og Dagen efter afrejste Sønderjyderne til Randers. — Fædrl. Hovedredaktør C. Ploug har i en længere Artikel søgt at gjendrive Hr. Dr. Valudan Möllers Paastand, at et enigt Norden og den skandinaviske Enheds-tanke er det, som fremmer Projekterne fra at opfylde Prægerfreden og tilbagelever Slesvig. — En Forfatter i Fædrl. har fremsat Forslag om en Reduktion af Præsteden, der i Danmark bestaaer af hele 3 forståelige Eder, og anbefaler dette Forslag til den nu snart sammentrædende Kirkekommissons Overvejelse.

Morgbl. har gjennem flere Nummere indeholdt en Artikel „om vores Skoleseminarier“. Forf. søger at paa-vise, at den „Almindannelse“, som den nye Skolelos og den nye Lærebog har tilføjet i Udsigt, igrunden er et Maal, som aldeles ikke er værdt at stræbe efter, da han anser det for at være uslogt (?) at lade den egentlige Almue, det vil da sage Arbejdere og Husmænd, saa mere Dannelsse end den Smule Kristendomskundskab, der fordres ved Konfirmationen. Ifredet vil han have oprettet, ved Siden af slige blotte Kristendoms-skoler, Haandgjernings- og Arbejdsskoler, hvor Almuenes materielle Udvitung kan fremmes.

Paa dette Grundlag forlanger han da Seminarernes fuldkomne Ombannelse, idet han vil have vores 2 a 3aareige Stiftsseminarier forandrede til 1aareige, hvor Undervisningsfagene blot skal blive Kristendoms-kundskab, Skrivning, Regning og lidt Musik. Hvad Lærerne ved Borger-skolerne og de højere almueskoler angaaer, saa vil

han, at de skal faa en højere Uddannelse ved et Central-seminarium; men dette skalde da blive en privat Indretning, som intet Tilstud skalde erhælde af Staten. Forf. væsentlige Anfe mod vores nuværende Seminarier er den, at Undervisningen efter hans Mening drives aldeles uden Princip, at man i intet Fag gaar til Kilden, men lader sig nosse med en Overladstidhed, der er mindre end tilfredsstillende. Hvorsvidt imidlertid Forf. Mening, at man, for at rette paa dette Fejlsæb i Maaden, maa indskrænke sig til de allernydtørstigste Læregjenstande, er rigtig, kan vel være stor Tvivl underlaastet.

„Bergensposten“ har i den seneste Tid indtaget en Rang blandt Provindspressen, som ubetinget gjør den til et af de bedste udenbys Blade. Den giver en Besked fra Ind- og Udlænd, som baade i sig selv er fyldstgjørende og alvej har en levende Tanke.

Ole Bull's Ejendom Valestrand

var en Tid og endnu langt ind i dette Aarhundrede Hovedgaard for et lidet Gods, hvortil foruden denne med Valestrandsfossen ogsaa hørte nordre Valestrand, 2 Brug, Elvig 1, Rønhovde 6, Ejde 2, Loftaas 1 og Edvardsdalen 1 Brug.

Ejendommen er beliggende 2½ Mil NO. for Bergen paa den store Østerø, der indeholder saa mange naturfjonne Egne, hvor det Undefuldestaaner hos det Bilde og Storartede. Valestrand tilhørte ifølge Munkeliv-Klostrets Brevbog i sin Tid dette Kloster. 1569 ejedes og beboedes den af Fogden over Nordhordland Jens Finbo. Han var gift med Elisabet Hansdatter, Raadmand i Trondhjem, Oluf Gudmundsen forhenværende Hustru, der som Følge af hendes Elskerindeforhold til den svenske Kommandant i Trondhjem, Transfmanden Claude Galus blev fanget med ham og sad en Tid paa Bergenshus. Herfra blev hun forført til en Præst paa Voss, hvor Jens Finbo gjorde hendes Bekjendtskab og trolovede hende; men sex Uger derefter døde han og efterlod hende Valestrand m. v.*)

Den for sin Bergens Beskrivelse henvendte Konrektor Edvardsen ejede Valestrand omkring Aarene 1690. Fra dennes Søn (eller Sønnesøn?), der skal have været halvtulset, gif Valestrand ved Følslaugkontrakt over til Præsten Schwartslop **), hvis Enke boede her. Ved hendes Død tilfaldt Ejendommen gjennem Testamente hendes Søstersøn, Regimentsfæltskjær og Apotheker Ole Borneman Bull, hvis Enke Gediske Edvardine Storm (Søster af Digteren Edvard Storm) ligeledes længe boede her. Fra hende kom den til Sønnen Apotheker Johan Storm Bull, og dennes Enke Anna Dorothea Geelmunden, der i 1857 fiktivt Hovedgaarden til sine Børn, som igjen for ca. 4000 Spd. overdrog den til den ældste Broder, Ole Bornemann Bull. Hovedbygningen, der indeholder mange Minder og Glæder, havde rummelige, men lave Rum og har nu veget for det Hus, som ses i vort Blad, og som er opført efter Tegning af Statskonduktør i Kristiania Georg Bull, den yngste af Brødrene.

Ogsaa paa Ejendommen i øvrigt har Ole Bull anvendt store Summer og foretaget Udbedringer, Endringer og Plantninger til Forskønnelse som Nutte; han har f. Ex. ført dit henved 1000 Frugtræer. Men om det Meste kan man bruge Ordspillet om Manden, „der havde en Side Fleks, som var god; men som havde kostet ham to Sider.“ Til dette yndige Sted, der med sine Kjærn, Kanaler, Kaskader og Lunde danner en liden Fjord, er Adgangen nu ved de mange Smaadampssibe, der krydser hinanden i Fjordene, saa let, at vi trygt kan tilraade Rej-

*) Se videre herom i Magister Absalon Pedersens Kapitelsbog. Norsk Magazin.

**) Sandhedsvis den samme som ifølge Haltings Præstehistorie, Manuskript paa Universitetsbiblioteket, var Sogneprest i Manger.

sende at gjøre denne lille Udsigt, og hensilje til Naturkyndige at se paa Stedets Naturmærkværdigheder, de mange og store Jettegyder, — i en af hvilke Ole Bull som ung Menneske krobed ned med sin Violin. Men han krobed højt skuffet op igjen; thi det gav ingen Resonants; Fjeldet slugte Tonerne! Det er ikke den eneste, han i god Tro er krobed ned i paa sit Livs Vej, og som var ved at tage Tonerne fra ham; men han er altid kommet op igjen. Og bedst som han har været paa Steder, som var uden Ejom, har han staat paa et stort, solbart Sted, som gav Svar fra alle blaaneende Vaser.

Nu er efter Ole Bulls Navn paa alle Læber, — et Folk vender altid tilbage til sin første Kjærlighed. Der kan komme Mangt imellem, naar den levende Sjel voxer sin egen uventede Vært og

og har gjort det paa sine gamle Slagpladse, det giver den gamle Kjærlighed noget af sin gamle Livslighed; i disse Dage er der som et Lykønsknings Møde omkring Valestrand.

De sidste Begivenheder.

De almindelige Forhandlinger om Budgettet i Frankriges lovgivende Korps, der begyndte den 29de Juni og først sluttede den 4de Juli, sylder i denne Tid Bladenes Spalter og giver rigt Stof til allehaande Betragtninger og Fortolkninger. Det er en Gjentagelse af det samme Skuespil, der nu en Tidlang har været opført hvert eneste Aar, og det er de samme Skuespillere, der optræder, Thiers, Jules Favre, Ollivier paa den ene Side, Rouher, Magne, Niel paa den anden; men disse udfører sine Roler med saa stor Dygtighed, det er saa mægtige Interesser, hvor-

forsikrede, at dette Gjempel øjeblikkelig vilde følges af alle de andre europæiske Magter. De henviste til den umaaelige Stigen af Statens Udgifter i de sidste fem Aar, hvilke man ikke vidste at dække paa anden Maade end ved Opdagelse af nye Laan, og de mente, at den Tilstand, som herved beredes Folket, i længden vilde blive utaalelig eller allerede var blevet det. Jules Favre kunde ikke i Europas nuværende politiske Forhold se nogen tilstrækkelig Grund for Nødvendigheden af saa umaaelige Udgifter; thi, naar det sagdes, at de sidste Tiders Begivenheder har medført dybe Nystelser i hele Verden, at Europas Egevegt er brudt os., og at Frankrigs deraf maa være ligefaa godt væbnet som sine Naboyer, saafrem det ikke vil take sin Indflydelse og udsette sig for Undergang, da var dette en Opsatning, som alene de Mænd kunde gaa ind paa, der endnu hylde Michelie's og Ludvig d. 14des Statskunst, for hvem hele Europa var et Schakbræt, hvor hver Brættes Plads var bestemt af Diplomatién, og paa hvilket Diplomatién spillede med styrre eller mindre Kunst; men dette System var nu omstyret, og den nye Ordning, der

Ole Bull's Ejendom Valestrand.

ikke den, man vilde; Folket kan ogsaa i sin evige Udvilting faa anden Kjærlighed og andre Gresmaal, — men hvad det engang har effekt, vender det tilbage til. Ole Bull er den første Kjærlighed, som dette gjenfødte Folk har havt, Ingen er kommet saa lys til det, Ingen har det baaret saa højt. Thi han var jo som dets egne Drømme, der det sad ved Folkedybets uforløste Skatte. Ole Bull er ogsaa paa sin Side fra mange Eventyr, Kampe, Bildfarelsler, Hæderstog vendt tilbage til sin første Kjærlighed. Ikke som om nogen af Parterne har været udenfor denne Kjærlighed — i alt Fald er det farligt at sige det til dem netop nu — ; men der gives Mødetider i Livet, som der gives Mødeflader, — og denne den aldrende Kunstners Sommerhvile i Hjemmet, netop efterat han har fornynet Minderne om sin Ungdoms Lykke og Glans,

ved der røres, og Frankriges Rustninger og den stadig vogende Spænding mellem Frankrig og Præsien danner en saa alvorlig og truende Baggrund for denne Ordskrig med velsjende og for en stor Del forslidte Argumenter og Talemaader, at Europa følger den med den mest spændte Optankomhed. Det er som et Tordenvær, der drager sammen og fordeler sig og atter drager sammen, og som durer og ramler en lang Tid, inden det bryder lys.

I en vis Forstand havde Forhandlingerne et afgjort fredeligt Præg. Alle de store Talere, Rouher og Niel ikke mindre end Thiers og Jules Favre, udtalte samstemmig Ønsket om, at Freden maatte bevares; men med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette Ønske bedst kunde opnaaes, vare Meningerne højt forskellige. De saakaldte Radikale, hvis fornemste Ordsører er Jules Favre, paastode, at det er Frankriges Rustninger, som vedligeholder den almindelige Øphidselse i Europa, og som bærer Skylden for de andre Magters Rustninger og for den deraf følgende Kammelse i alle Forretninger; de forlangte derfor, at Frankrig skalde gjøre Begyndelsen med en almindelig Afsvæbning, idet de

er kommen i Stedet, har afferet et almindeligt Ønske om Fred og No og Fver for det fredelige Arbejde. Nutidens store Rustninger vare kun en Slags Sammensværgelse mod Friheden, og Folkene skulde derfor række hinanden en broderlig Haand og smede Vaabnene om til Plogjern og Dampmaskiner.

Hvad Ministrene og Regeringens tilhængere svarede hertil, gik i det Beskæftigede ud paa, at de store Udgifter, som Rustningerne kravede, vistnok var meget betragtelige, men aldeles nødvendige, at Budgettet vistnok var haardt betyget; men at den finansielle Stilling dog ingenlunde var saa foruroligende, som Oppositionens Talere havde udgivet den for at være. Frankriges Hær er blevet forstillet; men den er dog forholdsvis ikke saa stor som det nordtyske forbunds; den er blevet forsynet med nye Vaaben, der har kostet mange Penge; men hvem kunde for Alvor bebrede Regeringen, at den ikke havde villet nedbryde Soldaternes Mod og Selvtillid ved at udsette dem for en ulige Kamp, og hvem kunde, med de nuværende politiske Forhold for Øje, for Alvor påstaa, at der raadebede

en saadan Enighed og en saadan Broderskabsaand mellem Folkene, at Frankrig kunde lade sin militære Organisation synge hen og sine Grænser være ubeskyttede? Det gamle Eigeværtssystem har netop Frankrig gjort Ende paa og i dets Sted opstillet Grundsætninger om Folkenes Ret til fri Raadighed over sin Skjæbne. Den kejserlige Regjering har overalt respekteret denne Grundsætning og vil fremdeles gjøre det; men den maa for sin Eres Skyld ogsaa kreve, at ingen anden Magt forgruber sig paa Nationalitetsprincipet. Det er urimeligt at paabyrde Kejser Napoleon Ansvarer for Alt, hvad der står i Europa; han raader ikke for, om det skal blive Storm eller Magsvær. Hans Regjering vil have Fred og anser Krig for et stort Ønde. Den tænker sig alene Muligheden af en Krig til Forsvar, men, som Rouher sagde, „ikke alene til Forsvar for Frankriges Territorium, men ogsaa for dets Værdighed, dets Ere og dets Indflydelse“, og denne Itring hilses med stærkt Bisald af Førsamlingen.

Thiers, der optraadte flere Gange under Diskussionen, indtog en særegen Holdning. Han stildrede Frankriges finansielle Stilling med de mørkeste Farver og udtalte en streng Dædel over Regjeringens udenrigske Politik; men han billigede desvagtet ganske de store Rustninger og erklaerede sig villig til at stemme for Alt, hvad Krigsministeren og Marineministeren maatte forlange. Han gif endog meget videre end den regjeringsvenlige Kommitte, som har været nedsat for at afgive Betyrkning om Budgettet, og som har foreslaet at stryge flere af de militære Udgiftsposter, hvilke derimod Thiers fravæde opretholdte; men, idet han saaledes stod paa, at Frankriges Ene skal ansændes til det Høverte for at holde en stor Krigsmagt paa Venene, vilde han dog tillige gjøre det til en Pligt for Regjeringen at overholde Freden og at afholde sig fra enhver Art af Indblanding i de tysk-præsifte Grejer. Havde han næret den Tro, at Krigs- og Marineministeren vil have Krig, vilde han have kjæmpet imod dem af sin yderste Ene. Frankrig skalde have de bedste og de fleste Vaaben; men ved en klog Politik skalde det aldrig behøve at bruge dem. Naar Tyskerne nemlig fuldstændig betages Frygten for en frank Indblanding og for egenmægtige Hensigter hos den frankiske Regjering, og naar de tillige faar den Overbevisning, at Frankrig er mægtigt nok til at hindre ethvert Overgreb, vil deres naturlige Streben mod et Statsforbund paanyt gjøre sig gjeldende (hvortil der allerede har vist sig de bedste Tegn), og da vil Præsens Enhedsplanner strande paa det tyske Folks afgjorte Modstand.

Denne sidste Del af Thiers's Tale finder naturligvis ikke megen Raade for de præsifte Blade, som derimod paa det højeste beunderer hans Skarblit og Grundighed, naar han udmaler Frankriges finansielle Nød. Overhovedet har, som man forud kunde vide, Budgetforhandlingerne i det lovgivende Korps bibragt de præsifte Blade den bestemte Overbevisning, at Kejserdommet er sin Ende nær. Det frankiske Folks Skatteone er udsømt, forteller de, og Nationen vil snart af sin fuldstændige Afmagt indse, at den aldeles ikke er salbet til Herredømmet i Europa. Frankrig vil styrke under sine Skattekryder, inden det endnu kan komme til Krig, og skalde det mod Formodning rekke saa langt, vil dets Undergang være afgjort, da hele Europa (og Amerika med) staar færdigt til at ile Præserne til hjælp. Det er ganske det samme Sprog som det, der førtes af de østerrigiske Blade, inden Krigen brød løs i 1859; man ved, hvorledes det da gif, og der er neppe megen Grund til at tro, at Præserne vil blive mere sandspaaede, end Østerrigerne var det.

Hvad der er sikkert er, at Frankrig har brugt Tiden overmaade godt siden 1866, og at en Kamp mellem Frankrig og Præsien nu langttra frembyder saa gode Udsigter for den sidstnævnte Magt som dengang. En engelsk Brevskriver til „Times“ — sandsynligvis en Officer, der besøger Lejren i Châlons — ytrer ogsaa, at Præsien i 1867, under Striden om Luxemburg, forspilte en „gylden“ Lælhed til at maale sig med Frankrig, forudsat at det alligevel senere kommer til en Kamp mellem disse to Magter. „Alle, som varer bekendte med den frankiske Hørs døværende Stilling, vidste, at den ikke var forberedt paa et alvorligt Felttog. Man havde Soldater nok, men ingen nye Vaaben, og Depoterne varer tomme. Nu derimod er Tropperne væbnede og alle Magasiner fyldte. Den første Arme, der skal rykke ud, har tilstrækkeligt af Chassepotgeværer, og om end de praktiske Øvelser har udsist, at der er store Mangler ved disse nye Geværer, kan man dog ikke træle om, at de er det præsifte Tænknalgsgevær overlegne. De frankiske Militermansvær i 1868 viser, at man har forstaet Bagladningsgewærernes sande Betydning, at man med Sver arbejder paa at forstørre Troppernes Bevægelighed, at de gamle Fejl hurtig bliver afhjulpne, og at den franke Arme snart vil være et ligesaa skært og frygtindgydende Vaaben i Napoleon den Tredies Haand, som den var i hans store Navnes.“

Nyheder.

Bergen 12 Juli. (Brev til Norsk Folkeblad). Jeg bor sig, at jeg ser lige op paa Fløjsfjeldet, og det er nu vakkert, grønt og friskt. Det er det vakkreste af alle de bergenste Fjelde og har Vej til langtop. Fløjsfjeldet gaar i en Bue og stikker brat ned paa Midten af Buen, der helt nede faldes Sejersbjerget. Den nordre Del af Buen, hvor Byen ligger et Stykke oover, faldes „Fjeldet“, en Del af Byen; den sydlige Del af Buen ligger udenfor Byen og er derfor landligt, har højt og her rig Lovsætter eller Lier, og hører til de vakkreste Steder omkring Bergen. Fra Kalfaret op mod Fløjen, det vil sige i Solbakken paa den sydlige Bue, ligger dersor flere af de bergenste Rigmæns Løkker eller Landsteder, som de faldes i Bergen. Ser man nu paa de andre Fjelde, saa er det trist; de er golde, ofte aldeles stejle og ser mørke ud. Sandvigsfjeldet er utilgængeligt fra Hjørnsiden, ikke en Gjed kan gaa op, saa stejlt og vildt er det; paa Toppen staar en Stang, hvorpaa der i gamle Dage var en Fløjsvimpel af Træ; men nu er den væk, og den nøgne Stang staar tilbage som for at fortælle: heroppe har der engang ogsaa været Mennesker. Nede i Sandvigen ser man Tegn af Stensfred, der er gaact lige ud i Fjorden, og den Dag idag er her en vild Ur. Herude ligger dersor meget saa og meget smaa „Lyststeder“; fun højt og her ligger der en lidet Have bag Sjøboderne, der er byggede paa fremspringende Bergknaufer; men et Sted, nemlig „Nothaugen“ er Knausen saa ur og brat, at Ingen har kunnet føste en Sjøbod paa den; her er ogsaa saa brætstupende og dybt, at al Slags Uhumfæd og Ballast styrtes ud her for at begraves dybt nede.

Paa Byens vestre Fjelde ser det jo lidt blidere ud end paa Sandvicens. Ogsaa paa Ulrikken er det lidt bedre; Ulrikken er det højeste Fjeld af de bergenste, er over 2000 fod og stikker i bogstavelig Forstand sin Top ind i Skyerne; næsten hver Uge ser man Ulrikkens Top gjemt bort i Skyerne en Dag eller to. Men hverken Ulrikken eller de vestre Fjelde stuper til alle Kanter saa brat ned, at der ikke findes Rum for lidt Mark og Eng; men da begge ligger med sine Bøsæder mod Nord eller tager imod Nord-snoen, saa er Gaardene paa disse Fjeldstraaninger noget magre, og meget er endnu under Oprydning, undtagen længst syd paa Ulrikkens Straaning sydover. Skov eller Lier er der ikke paa nogen anden Fjelde end Fløjsfjeldet, og der er der ikke saa overordentlig meget, sjældt det tilstager hvert Aar. Man figer, at denne Skovbarhed kommer alene deraf, at man lader Småsæt bejte overalt paa Fjeldstraaningerne; man skal have forsøgt med at frede et lidet Stykke, og strax kommer der Bjørkebuske og Olderkrat op. Et Selfab til Beplantning af Omegnen er dannet; men man ser lidet til dets gode Sindelag.

Nu staar det godt til med den Smule Åger og Eng, som ligger her rundt omkring paa Fjeldenes Straaninger; her er nemlig et kostbart Virk med Højtørke og Varme efter rigt Regn; Høhesten maa blive ypperlig ikke alene her, men paa hele Vestkysten, og det er altid en god Træst i denne „flaue“ Tid for Handel og Skibsfart. Ogsaa for Frugt og Vær tegner Aaret godt, og det frugtbare Virk, vi har høst i 14 Dage, er dersor Guld værd.

Gardemoen 30te Juni 1868. (Brev til N. F.) Endnu paa Mandstaberne bliver i et saadan Virk tørre i Halsen, vil Du dog i et af de smaa Hoteller finde et stærkt Kor Sangere hver Aften, og jeg vil spørge: Mon man før har hørt de norske Soldater syngende saadanne Sange og Salmer? Du skalde høre, der er Harmoni i dres Toner, at de har Nedre paa Takt og Legt — dog hvem er disse, der opmuntre hverandre ved Salmer og Sange, som figer: Vi vil hellere synge end tilbringe Aftenen i Liderlighed? Det er Hedemarkinger. Man skalde tro, at dres Instruktør ialsfald var en Lærer eller akademiskt dannet Mand; men Du vil faa til Svar: Han er en Bondesøn. Du vil faa høre, at der paa Hedemarken er Sang- og Musikkforeninger i hvert Bygd, at de har Haab og Fortsætning om, at det nu gaar fremad. Vi vil og haaber og ønsker, at der ogsaa fra de andre Distrikter i vort Land snart maatte høres hjemlige Toner og sande folkelige Kred fra Folket, saaofte det kommer sammen, saa den onde Land maatte vige fra vore Fjelde og Dale. Bliver ikke trætte I, som arbejder dersor, og lader Eder ikke forstrefke mere I, som tænker: det gaar ikke!

Vesteraalen 3de Juli 1868. (Brev til N. F.) Efter det fuldkomne Aar i 1867 var det at vente, at Folket heroppe i Vesteraalen, der ved Siden af Fjæsteriet driver et ikke ubetydeligt Jordbrug, vilde komme i stor Træng. Dette blev ogsaa tilfældet og vilde blevet det, selv om Højsilfislet paa Langnes ifjor Høst ikke havde mislykkes, sjældt dette vistnok ogsaa lagde et tungt Lod i Begiftkaalen. Som bekjendt maatte ogsaa Kommunerne heroppe laane adstillinge Tusinder af Statskassen, hvorfaf alene Hadfel 8,000. Alles Øjne vendtes da mod Lofotfjæret i Vinter.

Blev dette heldigt, kunde det snart stille alt paa Gode, mislyktes det, kunde det let give disse Egne et Knæk, som de maatte aldrig ellers ialsfald paa lang Tid ikke kunde forvinde. Fjæret var et taaleligt Middelsfjæret; men det vilde have været godt, hvis Priserne ikke havde været saa lave. Hele Vinteren var der i de fleste Fjælever en Mengde Fjæst i Spen; men Vejet var saa stormende, at Folk neppe kan mindes en saadan Vinter. Ifstedsfor at give Vejet og Priserne Skylden for det mindre heldige Fjæste, forniedes Straalet mod Fjæseloven af 1857. Amtsformandsstabet har for 2 Aar siden nedsat en Kommission til Undersøgelse af Fjæsforholdene i Losoten, hvilken Kommission tillige skal udarbeide et Lovforslag — til Forandring i Loven af 57 —, som Amtskommunen skal forelægge Storthinget. Denne Kommission er imidlertid uheldigt sammensat og er for nylig fremkommet med et Lovforslag, som i sin nuværende Stilkelse umulig kan forelægges Storthinget. De ivrigste Venner af Loven fra 57 anser enhver Forandring for uheldig, men ønsker derimod, at Opsynet paaer Loven ordentlig overholdt. At Opsynet bliver forbedret, tror jeg i det Hele taget er Almuenes Ønske; men om Fjæsbanerne skal deles i Garnhav eller Linhav, eller om det frie Fjæste fremdeles skal vedblive, derom er Meningerne nok meget delte, sjældt Straalerne mod Loven og det frie Fjæste naturligvis har forsøgt, ikke alene at give sig Udsænde af at være Majoriteten, men endogsaa at indhilde Folk, at Ønsket om Forandring — hos Almuen ialsfald — er enstemmigt. Disse „Forandringsmænd“ har da ogsaa i Forening med nogle „helgelandske Jaabokianere“ hast Overmagten ved Storthingsvalget, som efter den almindelig formuisticke Mening er faldt uheldigt ud. Man vil nok komme til at erkende, at saadanne Repræsentanter ikke kan udrette noget hverken for eller imod Loven.

Fredriksstad den 10de Juli 1868. (Brev til N. F.) Torsdag i forrige Uge var en sand Glædesdag for en stor Del af Almuetekolebørnene; omtr. 80 med 2de Lærere foretoge en Udsigt i det Fri. Dagen oprændt klar og flot, og med lette og glade Hjerter samledes Børnene i Skolegaarden, hvor de, efterat have sunget de 2 første Vers af Sangen: „Vi vandre med freidigt Mod,“ i ordnet Række vandrede afdæd. Det var vakkert at se dette Børnetog drage gjennem Gaderne ud af Byen. Af Alles smilende Ansigtet lyste Glæde og Munterhed. Kommen til Byens Udkant opdagedes paa et Hus et lidet norsk Flag, der lige som venligt vinkede til Børnene, bringende dem sin Hilsen. Flere af Guttenes udbrød ved Synet heraf: „Aa, hoor morsomt, om vi sit dette Flag med paa Turen!“ Heri vare Alle enige, og Flagets Ejér var saa god at imødekommne deres Ønske. Det lille Trefarvede, baaret af en af de i Spidsen gaaende Gutten, viste lysende og ledende Bejen til Alles Jubel. Det gik let afdæd under Sang og Munterhed; men Dagen var varm, og Manges Ben alt trætte, hvorfor man bestemte sig til en lengere hvile paa et meget behageligt Sted i en Gran- og Furustov, ikke langt fra Ønsø Kirke. Inde under Treernes styggefulde, af kvidende Sangere hylde Kroner lejrede de sig. Her var dejligt, og de Småsæt viste ogsaa det samme; thi overalt i Fløffen hørtes Jubel og Glæde. Den friske Luftning, der medbragte en yndig Blomsterduft fra en Eng nærved, virkede oplivende paa Staflerne fra den kvalme Skoletsue. De maatte glæde sig, og denne Glæde fik Lust i Sangen. Om den hid vakkert, ved jeg ikke; men Hjertet sang nu, og Småfuglene blandede sin Rost ind i Sangen. Rigtignok var der en Ko, der, da de begyndte at synde, løb bort; men rimeligt havde den et mindre musikalst Øre. Det første Glædesindtryk var nu over de medbragte Madkurve, der blev aabnede, og med Et vare alle Munde i Bevægelse. Efter endt Maaltid brød Staflen op for at drage et Stykke længere udgjennem Bygden. En af Lærerne tog nu Fløget, og Børnene sløge da Ring om ham eller rettere sagt om Flaget, som vilde de forsvare det mod en fremtrængende Fiende, og assang til dets Ere: „Mens Norhavet bruser mod fjeldbygt Strand osv.“. Hertil blev knyttet et Øpmuntrungsord til Drengene om ikke at glemme sit Flag; men som store i Gjerning skulde de vise, at de elskede det, og derfor ikke svigte i Tørens Stund. Et Hurra for det norske Flag blev udbragt, og Gutternes kraftige Raab gjenlød i den nærliggende Bjergvæg. Nu bar det videre afdæd med fornæret Mod og Kraft. Sang, Samtale og Lættet hørtes overalt, og inden man vidste af det, var man lige ved Ønsø Kirke. Her gjordes Holdt. Flere af Børnene vare nu trætte, da de havde gaact $\frac{3}{4}$ Mill, og der blev dersor Spørgsmål, om de skalde slaa sig til No her. Men en Indbydelse fra Schweiheren, Hr. Ditsch paa Ellingaard, der just kom kjerende forbi, blev modtagen med den største Glæde, da man netop havde tenkt sig at besøge dette Sted, saaforet Børnene vilde strække til. Alle raabte, at de vilde did; thi der, mente de, var nok af Melk. Beslutningen var tagen, og omrent Kl. 1 togede Fløken noskaa vakkert, rigtignok belæsset med en god Del Strop af den tørre, sandige Lande-

